

„Зеленъ“.

„Ако не разбирашъ по-добръ, азъ ще ти помогна на драго сърце.“

Залови се тя бърже за работа и скоро прѣдъ нея лежахъ четири отдѣлни купа.

Отеднажъ въ въздуха се чу такъвъ трѣсъкъ, щото джуджето отъ страхъ затреперя, а Феба избѣга на покрива. Веднага подиръ това прѣлѣтѣ наметла вълшебницата и слѣзе долу тъкмо прѣдъ джуджето. Очитѣ ѝ свѣтѣха отъ гнѣвъ и викаше:

„Ти не си направилъ самъ това, но понеже работата е свършена можешъ да си вървишъ.“

Джуджето не чака два пѣти да го канятъ. То тичаше колкото му крака държахъ, вълшебницата събра перата качи се на метлата и отхвъркна като пѣшкеше и плачливо грачеше като врана. Птицата сѣдѣше на метлата до котката. Котката мъркаше и си повдигаше гърба, а птицата си удряше крилата.

Феба като гледаше тия три грозилища, които отеднажъ се изгубиха въ голѣмия, черенъ мракъ, се оплаши.

Момичето стана и се огледа на около.

Изеднажъ се вдигна блѣдосиня мъгла. Отъ нея свѣтна ясна свѣтлина и когато Феба по-внимателно се вгледа, на срѣща ѝ свѣтѣше златниятъ ключъ.

Тя се спусна съ радостенъ викъ подиръ него, да го хване, но той се изкачи много нависоко. Тя гледаше разчорована прѣдъ себе си. „Имай търпение!“ каза единъ тънъкъ гласъ и при нея се яви Бирмалъ. „не се обезсърчавай, сега си на правия пѣтъ, върви по него и единъ день ще застигнешъ златния ключъ.“

Като каза тия думи, Бирмалъ взе все повече и повече да се смалява, догдѣто най-сетнѣ съвсѣмъ се изгуби. Но момичето не се нажали, защото той му каза, че е на правия пѣтъ. То се насърчи и вървѣше нататѣкъ.

Слънчицето свѣтѣше ясно и топло и птицитѣ пѣяха приспивателни пѣсни на дѣцата и на самовилитѣ. Вадичката шуртѣше и съ игривитѣ си вълници разхлаждаше голѣмитѣ камъни. Цвѣтята издигаха главицитѣ си и земното дѣте непрѣкъснато вървѣше къмъ щастието.